

пуца дума, че гърците не си били отишли, а дебнели някъде наблизо.

- Това са празни приказки, Дельо! Народът е наплашен, затова е измислил небивалици. Карайте по-бързо! цар Асен знае, че сме вече на път и ще се безпокои...

Конете наостриха уши, мускулите им неспокойно потрепваха, сенките им плахо играеха по широкия друм, облян от лунния блясък.

Нощната тишина беше толкова дълбока и зловеца, щото Елена усети как сърцето ѝ бавно изтръпва безимен ужас. Тя стисна силно до гърдите си спящото дете и отново надникна от колата. Един голям, тъмен облак внезапно затули бакъренопламтящата месечина. Някъде далече екеше неясен конски тропот. Многобройни копита биеха земята в равен удар., който още повече се засилваше от сънния покой на затихналите хълмове и кротко блещукащата река. Царицата поиска да извика, но гърлото ѝ не можа да се откъсне никакъв вик. Леден трепет обля лицето, гърба, ръцете ѝ.

С треперящи пръсти Елена прекръсти ИоанАсена и го притисна още по-силно до себе си. Детето дишаше дълбоко и спокойно, довечиво отпуснало глава на майчиното рамо.

Конският тропот се чуваше все по-ясно и по-ясно. Колата литна в безумно бягство. Но скоро зад нея се разнесоха остри, заплашителни ежкове. След миг двадесет конника я обградиха, други препуснаха напред, след това се върнаха и заповядаха на колара да спре.

В кратката, неравна борба седем българи паднаха мъртви, с прободени от копие или меч тела, останалите петима вързаха и обезоръжиха. Един от ромеите дръпна вратичката на колата и надникна. След махо в ръката му блесна кинжал. Той го захвърли далече към реката и погледна смаян другарите си;

- Една жена! Искаше да се самоубие!...

Ромеите слушаха поразени. Жена... По това време, тука,